25.04.2013 г. / 11:45:31

Вяра

08.05 по еретическия, †25 април по православния календар - свети евангелист Марко

Житието и страданието на свети апостол и евангелист Марко († 63 г.)

Свети Марко, евреин по рождение, произхожда от Левиното коляно, от племето на свещениците, и първоначално живял в Иерусалим. На еврейски Марко се наричал Иоан; името му Марко е латинско. Той прибавил това име към еврейското си вече впоследствие, преди да се отправи към чуждата страна, когато заедно с апостол Петър заминавали за проповед на Евангелието в столицата на тогавашния свят - Рим. Според приетото от Православната църква предание, съгласно свидетелството на някои древни писатели, той е от числото на седемдесетте ученици на Господа и следователно - свидетел и очевидец на някои събития от живота на Господ Иисус Христос. В повествованието на самия евангелист Марко за предателството в Гетсиманската градина на Господ Иисус Христос на смърт, се споменава за един юноша, който по времето, когато всички ученици на Господа го били оставили, единствен вървял след Божествения Затворник, завит с платно на голо, но когато войниците го хванали, оставил платното в ръцете им и гол избягал от тях. Облеклото на юношата

показвало, че той е излязъл внезапно, при шума на народа, без съмнение от онази къща, на която градината е била собственост. Още от древност се е утвърдило преданието, че посоченият юноша е самият Марко и че Гетсиманската градина е принадлежала на семейството, от което произлизал Марко. Книгата “Деяния Апостолски” свидетелства, че майката на евангелист Марко - Мария - имала в Иерусалим свой дом, където и намерил пристан апостол Петър, след като ангелът чудно го извел от тъмницата. След възнесението на Господа на небето, при гоненията на християните, този дом служел като място за молитвени събрания на мнозина от вярващите в Иерусалим и пристан за много апостоли. Така свети Марко в дома на майка си получил възможност постоянно да общува с християните, участвайки в техните молитвени събрания, и да се сближи със самите апостоли. Особено много се сближил с апостол Петър, който изпитвал към него почти бащинска любов и благоразположение, както се вижда от думите на самия апостол Петър, който в своето послание нарича Марко свой син, като казва: “Поздравява ви избраната заедно с вас църква във Вавилон, и син ми Марко”. Чичо на свети Марко е свети апостол Варнава, левит по произход, роден на остров Кипър. Чрез него свети апостол Марко станал известен и на другия върховен апостол - свети Павел, когато той след чудесното си обръщане към вярата в Христа, пристигнал за първи път в Иерусалим. Общувайки отблизо с двамата първовърховни апостоли, Петър и Павел, свети Марко станал най-близкият сътрудник и изпълнител на нарежданията, които му възлагали ту единият, ту другият.

Около 44 или 45 година след Рождество Христово голямо бедствие сполетяло иерусалимските християни. При вида на увеличаващите се християни в Иерусалим, злобата на иудеите - враговете на Христовата вяра - достигнала до краен предел. Изгаряни от ненавистта си към християните, иудеите

нападнали домовете им, разграбили безпощадно цялото им имущество и християните били подложени на голям глад. Като чули за бедственото положение на братята в Христа, антиохийските християни се притекли на помощ, събрали помежду си средства и поръчали лично на Варнава и Павел, които по това време били в Антиохия, да ги доставят на християните в Иерусалим. Варнава и Павел пристигнали в Иерусалим и след като изпълнили поръчението на антиохийските християни, се върнали в Антиохия и този път взели със себе си Марко. Оттогава Марко станал сътрудник на Варнава и Павел и понесъл върху себе си великия подвиг на апостолските трудове по благовестието на Христовата вяра сред иудеите и езичниците. Заедно с Павел и Варнава свети Марко участвал в тяхното първо апостолско пътешествие из Антиохия, като най-близък техен помощник в проповедта на Евангелието.

Заедно с Павел и Варнава Марко отишъл в крайморския град Селевкия, откъдето отплавал за остров Кипър и го обходил от изток до запад, от Саламин до Пафа. Тук, в Пафа, Марко е очевидец на чудното поразяване със слепота, по думата на свети апостол Павел, на иудеина влъхва Вариисус, на име Елима, който се стараел да отвърне от вярата в Господа проконсула Сергий, повикал Варнава и Павел, за да чуе Божието слово. Но когато пристигнали в град Пергий, Марко напуснал апостолите Павел и Варнава и се върнал в Иерусалим, в дома на майка си. След като пристигнал в Иерусалим, Марко се присъединил към апостол Петър и не след дълго заедно с него се отправил на апостолско пътешествие за проповед на Евангелието в Рим. По онова време в Рим вече имало вярващи в Христа. Книгата “Деяния Апостолски” свидетелства, че сред очевидците на необикновената промяна, станала с апостолите след слизането на Дух Свети върху тях, сред тези, които слушали първата

проповед на апостол Петър за Христа Спасителя, имало и пристигнали от Рим иудеи и прозелити, тоест езичници, обърнати в иудейство. Тези хора след завръщането си в Рим несъмнено са пренесли тук своята вяра в Христа и са я предали на други. Няма съмнение, че и след това мнозина от иудеите, които живеели в Рим в голямо количество, по празниците, посещавайки ежегодно Иерусалим, вече изпълнен с Евангелското учение, слушали там проповедите за Христа, и се завръщали в Рим християни. Накрая, в Рим, като столица на света, отвсякъде приижда по граждански и други дела мнозина християни и съдействали за увеличаването на вярващите в Христа. Свети апостол Петър със своята проповед и чудеса, при съдействието на свети Марко, още повече разпространил и утвърдил Христовата църква в Рим, като обърнал към Христа множество хора и от иудеите, и от езичниците. Слушайки светите слова на Евангелската проповед от устата на апостолите и възпламенени от вярата в Господ Иисус Христос, римските християни не се задоволили само с устната проповед на Апостолите за Иисуса Христа, а пожелали да имат за себе си и писмен паметник на устно преподаденото им учение. Те се обърнали към спътника на апостол Петър свети Марко и с молба изпросили от него да запише всички свети слова, които заедно с Петър им бил казал за Христа Господа, и да им остави това свето писание като паметник.

Марко изпълнил благото желание на римските християни и написал за тях свое Евангелие, в което, излагайки събитията от живота на Господ Иисус Христос по време на Неговото пребиваване на земята, записал с точност, доколкото бил запомнил, това, на което учел и което вършел Господ, като старателно внимавал да не пропусне нещо от чутото или да не го преиначи. Марко предал написаното на апостол Петър, за да го прегледа, и свети Петър със своето свидетелство

потвърдил истинността на написаното от Марко Евангелие и го одобрил за четене в църквите. Затова Евангелието на Марко било прието от всички църкви без никакво противоречие, като писание апостолско, боговдъхновено.

След като се потрудил в Рим, свети Марко, по нареждане на апостол Петър, се отправил да проповядва Евангелието в град Аквилея, разположен на северния бряг на Адриатическо море. В този богат град, наречен втори Рим, Марко основал църква; при това, проповядвайки Евангелието, посетил и други места по брега на Адриатическо море, като навсякъде устройвал Божии църкви. След това свети Марко по разпореждане на апостол Петър се отправил за проповед на Евангелието в Египет. Това станало, както свидетелства Евтихий, патриарх Александрийски, на деветата година от царуването на Клавдий В Египет, съседната на Палестина езическа страна, още от времето на Александър Македонски и египетския цар Птоломей Лаг имало твърде много иудеи. Те населявали цели градове, имали свои синагоги, свой синедрион, дори храм по подобие на Иерусалимския, също и свещеници, и левити според Моисеевия закон. Тук, в Египет, по заповед на цар Птоломей Филаделф, бил направен превод на книгите от Свещеното Писание на Ветхия Завет от еврейски на гръцки език, чрез което Божественото откровение за спасението на човешкия род станало достъпно и за самите езичници. Тук в паметта на народа все още било живо онова знаменателно падане на идолите в един египетски храм, съпроводено, според свидетелството на отците на Църквата, от пристигането на светото семейство с Богомладенеца Иисус, което бягало от ръцете на жестокия Ирод. Накрая, възможно е дори и в тази страна да е имало свидетели на чудесното сошествие на Светия Дух върху Апостолите, донесли и тук семената на Христовото учение. Всичко това до голяма степен подготвило жителите на Египет да приемат християнското учение и

обещавало голям успех за проповедта на свети Марко. Наистина, когато Марко, пръв от апостолите, пристигнал в Египет и започнал да проповядва Евангелието, известявайки на хората, че са освободени от дявола, още в началото на неговата проповед голямо множество мъже и жени повярвали в Христа. В самата Александрия, главния град на Египет, свети Марко основал църква и станал първият неин епископ.

Тук свети Марко много се потрудил в подвига на просвещаването с Христовата вяра както на иудеите, така и на езичниците, които дотогава били в мрака на идолослужението. После свети Марко благоустроил в Александрия и съседните градове църкви, ръкоположил за тях епископи и други клирици и напуснал Египетската страна. Накъде се е отправил оттук и дали е присъствал на апостолския събор, е неизвестно. Но когато апостол Павел, преди да тръгне на второто си апостолско пътешествие, заедно с Варнава бил в Антиохия, според свидетелството на книга “Деяния Апостолски”, свети Марко се среща с тях и оттук заедно с чичо си Варнава се отправя към неговата родина Кипър. Марко се потрудил известно време заедно с Варнава в подвига на Христовото благовестие и за втори път поел към Египет, където по това време, или малко по-късно, пристигнал и апостол Петър. Като благовестели в различните части на Египет и съграждали в тях църкви, по онова време апостолите положили и основите на Христовата Църква в египетския град Вавилон, откъдето Петър пише своето първо съборно послание към малоазийските християни. В Египет свети Марко останал до осмата година от царуването на Нерон.

По-късно свети Марко отново се събрал с апостол Павел и бил в числото на неговите сътрудници. По времето, когато апостол Павел бил в Рим във вериги, свети Марко заедно с някои други разделял благовестническия труд на апостола. В посланието до Колосяните, писано в Рим по онова време,

апостол Павел нарича Марко един от малцината свои сътрудници за Божието Царство, станали в тези дни утеха за него. Както се вижда от това послание до Колосяните, Марко, по разпореждане на апостол Павел, се отправил от Рим към Мала Азия, във фригийския град Колос, за да се противопостави на лъжеучителите, които прелъстявали колоските християни. Къде е прекарал следващите няколко години, не е известно. Но по времето, близко до кончината на апостол Павел, свети Марко се намирал в Мала Азия, в град Ефес, отечеството на свети Тимотей, епископа на Ефеската Църква. По това време апостол Павел, който бил за втори път във вериги в Рим, пише посланието до Тимотея, в което вика Тимотей в Рим при себе си на помощ и му заръчва: “Вземи Марка и го доведи със себе си, защото ми е нужен по службата”. Тук свети Марко става свидетел на мъченическата смърт за Христа на двамата свои учители, великите първовърховни Христови апостоли Петър и Павел, които по едно и също време пострадали за Христа в Рим; Павел, понеже имал правата на римски гражданин, бил посечен с меч, а Петър - разпънат на кръст.

След кончината на великите си учители свети евангелист Марко отново се отправил към Египет, за да благоустрои основаната от него църква. Той много се потрудил в проповедта на христовата вяра в самата Александрия. Александрия, столицата на Египет, била центърът на гръцката образованост. Тук се намирало знаменитото книгохранилище, тук процъфтявала езическата наука; заради това отвсякъде се стичали хора, така че градът бил препълнен с учени, философи, ритори и стихотворци. Дори големият брой иудеи, които живеели в Александрия, се увличали от езическата ученост. За да утвърди Христовата вяра и с цел да противодейства на учените езичници и иудеи, свети Марко положил в Александрия основите на огласителното училище.

Впоследствие то станало център за християнско просвещение и се прославило с това, че от него излезли знаменити учители на Църквата, като Пантен, Климент и някои от отците на Църквата, като: Дионисий Александрийски, Григорий Чудотворец и други.

Грижейки се за уреждането на църковното богослужение, свети Марко съставил чина на Литургията и го предал на християните на александрийската Църква. Чинът на Литургията се опазил в такъв вид дълго време в тази църква и през следващите векове.

Благоустроявайки александрийската църква, свети евангелист Марко в грижите си за проповедта на Христовото учение не лишавал от вниманието и усърдието си жителите и на другите градове и местности на Египет, но като крепък и доблестен подвижник, воден от Божия Дух, с цялото си усърдие и ревност навсякъде бързал да проповядва Христовото учение. Той посетил много от вътрешните страни на Африка, бил в Ливия, Марморика, Киренайка и Пентапол. Тези страни тънели в мрака на езическото идолослужение. Навсякъде по градове и селища, и кръстопътища имало съградени капища с поставени в тях идоли, където се правели влъхвувания, гадателства и магьосничества. Обхождайки тези градове и селища с проповедта на Евангелието, свети Марко просвещавал сърцата на хората, от тъмата и мрака на идолослужението, със светлината на Божественото учение, като същевременно правел сред тях големи чудеса. С една дума на Божествената благодат изцелявал болни, очиствал прокажени, изгонвал нечисти и зли духове. И проповедта му, съпроводена от велики и дивни чудеса, имала огромен успех. Срутвали се капища, падали и се трошели идолите, хората се очиствали и просвещавали, кръщавайки се в името на Отца и Сина и Светия Дух. Навсякъде край евангелист Марко се съграждали Божии църкви и Христовата Църква в египетските

страни процъфтявала. От въздействието на светите слова в проповедите на евангелист Марко и под влиянието на високата чистота и святост на неговия добродетелен живот, египетските християни, при действието и на Божествената благодат, в подвизите си за достигане на спасение проявявали такава чистота и висота на съвършенството, че техният живот, преизпълнен със светостта на християнските добродетели, предизвиквал голямо учудване и похвала дори сред езичниците и невярващите иудеи. Евсевий, епископ на Кесария Палестинска, и Никифор (Ксантопул) - църковни историци, са запазили в книгите си свидетелството на Филон, иудейски философ, който, хвалейки добродетелния живот на египетските християни, казва:

- Те (християните) са изоставили всякакви грижи за временните богатства и не се интересуват за имотите си, като не смятат нищо на земята за свое, ценно за тях. **Някои, като оставят всяка грижа за житейското, напускат градовете и се настаняват в уединени места и градини, като избягват да бъдат с хората, които не са съгласни с техния живот, за да нямат от тях пречки в добродетелите.** Въздържанието и умъртвяването на плътта смятат за единствената основа, върху която може да се гради добър живот. Нито един от тях преди настъпването на вечерта не яде и не пие, а някои не пристъпват към храна и до четвъртия ден. Други пък, опитни в тълкуването и разбирането на Божественото Писание, изпълнени с жажда за знание и хранейки се с духовната храна на богомислието, като прекарват времето в изучаване на Писанието, забравят за телесна храна до шестия ден. Вино никой от тях никога не пие, и всички те не ядат месо, като прибавят към хляба и водата само сол и исоп. Сред тях живеят и жени, които са възпитани на добродетелен живот и дотолкова са привикнали към него, че остават девици до старини. Но те запазват девството си не

по принуда, а по свободната си воля, подбуждани от ревност и любов към мъдростта, която ги кара да се отказват от телесните удоволствия и да се стремят към придобиване не на смъртни, а на безсмъртни чеда, каквито може да роди от себе си само душата, която обича Бога и се стреми към Него. Свещеното Писание тълкуват иносказателно, като намират съкровен и таен смисъл, който се подразбира; защото Писанието, според тяхното мнение, е подобно на живо същество: словесните изрази съставят неговото видимо тяло, а скритата под тези изрази мисъл и тайна съставят неговата невидима душа. Те стават рано за славословие и молитва към Бога, за пеене и слушане на Божието слово - отделно мъжете, и отделно жените. Някои пребивават в непрестанен пост в продължение на седем седмици. Седмият ден при тях е на голяма почит. Като се подготвят за него и за другите празници, те лягат за почивка и отдих на гола земя. Божествената служба при тях се извършва от свещеници и дякони, над които началства епископ.

Такава благоуханна Христова градина насадил и отгледал с най-различните си трудове свети евангелист Марко в египетските страни; той е първият епископ със светителски престол в Александрия, където и претърпява страдалчески край, и става първият мъченик на александрийската църква.

За страданията и мъченическия край на свети Марко блаженият Симеон Метафраст разказва следното. Свети Марко, по време на пребиваването си в Кириния - Пентаполския град, в който се трудел с подвизи по благовестието на Христовото учение и устройването на Христовата църква, получил повеля от Дух Свети да си тръгне оттам и да проповядва Евангелието в Александрия Фаритийска. Послушен към повелите на Светия Дух, Марко забързал с цялото си усърдие към новия подвиг. Той известил братята за Божията повеля да отиде в Александрия и след

прощална трапеза с християните, напътстван от тяхното благословение, отплувал от Кириния за Александрия. На втория ден пристигнал в Александрия и като слязъл от кораба, отишъл на едно място, наричано Мендион. Тук, при входа на градските врати, сандалът му се разцепил на две, което светецът приел за добро предзнаменование. Като видял един обущар, който поправял стари обувки, светецът му дал да поправи и неговия сандал. Обущарят, докато поправял сандала, случайно пробол с шилото лявата си ръка и като извикал от болка, призовал Божието име. Апостолът чул вика и се зарадвал духом, защото видял в това знак, че Господ ще устрои благополучно пътя му. А раната на ръката на обущаря била много болезнена и от нея силно струяла кръв. Свети Марко плюл на пръстта, направил калчица и като помазал раната му, казал:

- В името на Иисуса Христа, Който живее во веки, бъди здрав.

Раната на обущаря веднага се затворила и ръката му оздравяла. Обущарят, виждайки такава сила у мъжа, който стои пред него, и действието на думите му, а също и чистотата и светостта на неговия живот в погледа му, се обърнал към него с молба, като казал:

- Умолявам те, човече Божий, влез в моя дом и остани при мен, твоя слуга, поне за ден, за да споделиш с мен трапезата ми, защото ти сега ми стори милост.

Апостолът с радост приел молбата му и казал:

- Нека Господ да ти даде хляба на живота - небесния хляб.

Този човек веднага въвел с голяма радост апостола в своя дом. Като влязъл в дома му, свети Марко казал:

- Благословението Господне да бъде тук! Да се помолим,

братя, на Бога.

Всички заедно извършили молитва към Бога. Когато след молитвата седнали на трапезата, обущарят започнал любезно да разговаря и запитал светеца:

- Отче, кой си ти? И откъде е тази сила в словото ти?

Свети Марко отвърнал:

- Аз съм раб на Господ Иисус Христос, Божия Син.

Човекът казал:

- Бих искал да видя и аз този Божий Син.

Свети Марко отвърнал:

- Аз ще ти Го покажа!

И започнал да благовести Евангелието на Иисуса Христа и да разяснява онова, което било предсказано от пророците за нашия Господ. Онзи човек, като слушал проповедта му, казал:

- Никога не съм чувал Писанието, което ти ми разясняваш; аз съм слушал само от Илиада, Одисея и онова, което изучават египетските младежи.

Тогава свети Марко продължил проповедта за Христа, като с пълна яснота му показал, че мъдростта на този свят е “безумство” пред Бога. Онзи човек повярвал във всичко, което му говорил свети Марко, и като видял чудесата му, покръстил се, той и целият му дом, а заедно с тях се кръстило и голямо множество хора от тази местност. Името на човека било Ананий. Броят на вярващите там се умножавал от ден на ден. Тогава началниците на града, като чули, че някакъв си галилеец пристигнал при тях, хули боговете им и забранява да им се принасят жертви, решили да убият свети Марко и се събрали на съвещание, как да го хванат. Марко, като научил за

това тяхно решение, побързал да постави Ананий за епископ на вярващите и трима презвитери - Малеон (или Малх), Савин, Кердон, седем дякони и единадесет клирици за църковна служба, и избягал оттам, пристигайки отново в Пентапол. Тук прекарал две години, утвърдил братята и като поставил в околните страни и градове епископи, презвитери и клирици, отново се върнал в Александрия. Там намерил братята умножени по брой и преуспяващи в благодатта и вярата в Господа. В Александрия вече имало християнски храм, построен близо до морето на едно място, наричано “Вукул”. При вида на храма свети Марко се възрадвал, преклонил колена и прославил Бога. Той останал в Александрия достатъчно време. Християните от тази църква се умножавали на брой и укрепнали във вярата, започнали открито да обвиняват елините в идолослужение. Елинските градоначалници научили за пребиваването на свети Марко в техния град, чули за това, че прави големи чудеса - изцелява болни, връща слуха на глухите, дава прозрение на слепите, - и пламнали от ненавист и завист към него започнали да го търсят. Дълго не могли да го намерят и събирайки се в езическите си храмове, скърцали със зъби и гневно се провиквали:

- Ах, какви грижи ни създава този влъхва и магьосник!

Наближавал пресветлият празник на Пасхата. И ето че на 24 април, в деня на светлото Христово Възкресение, с който тази година съвпадал езическият празник в чест на Серапис, езичниците намерили случай да заловят свети Марко. Светият евангелист в този ден извършвал Божествена служба. Нечестивите езичници видели в това удобен случай и както се били събрали по случай своя празник на голяма тълпа, внезапно нападнали църквата. Хванали свети Марко, завързали го с въжета, повлекли го по улиците и покрайнините на града и закрещели:

- Да отведем този вол където му е мястото, сиреч в неговия обор!

А свети Марко, претърпявайки мъченията, благодарял на Господа, като казвал:

- Благодаря Ти, Господи Иисусе Христе, че ме удостои да претърпя тези страдания за Твоето име.

Влачели светеца по земя, постлана с остри камъни, и тялото му, разкъсвано от камъните, се покрило с рани; кръвта, която изобилно изтичала от тях, обагрила целия път. Нечестивите езичници хвърлили изтерзания по този начин светец в тъмницата, а самите те с настъпването на вечерта се събрали да се съветват на каква смърт да го предадат. В полунощ на апостола мъченик се явил ангел Господен и го подкрепил в подвига на мъченичеството му, като му известил за небесното блаженство, което му предстои; после му се явил и Самият Господ Иисус Христос, като го утешил с явяването си. На следното утро неистова тълпа езичници извлекли апостола от тъмницата и го повлекли из улиците на града. Светецът не издържал на тези мъки и скоро починал, като благодарел на Бога, молейки Му се така:

- В Твоите ръце, Господи, предавам духа си!

Неутолимата злоба на езичниците не се задоволила със смъртта на апостола: те решили да изгорят и тялото му. Огънят вече бил разпален, когато изведнъж внезапен мрак, страшен гръм, земетресение, дъжд и град разпръснали тълпата на нечестивците, а дъждът угасил огъня. Благочестивите християни с благоговение взели тялото на светеца и го погребали в каменната гробница в мястото на своите молитвени събрания.

Над мощите на свети Марко през 310 година била построена

църква, и те останали в Александрия до IX век. През първата половина на този век, когато владичеството на арабите мохамедани и ереста на монофизитите съвсем отслабили православието в Египет, мощите на светия Евангелист били пренесени във Венеция, близо до която (в Аквилея) той се подвизавал известно време, проповядвайки Евангелието: там те почиват и досега във великолепен храм, посветен на неговото име. Тук се пази и най-древният ръкопис на Евангелието от Марко, написан на тънък египетски папирус, според преданието, от самия Евангелист.

Тропарь апостола Марка

глас 3

Апостоле святый и Евангелисте Марко,/ моли Милостиваго Бога,/ да прегрешений оставление// подаст душам нашим.

Ин Тропарь, глас 3:

У верховнаго Петера научився, Апостол Христов был еси, и яко солнце странам возсиял еси, александрием удобрение быв блаженнее: тобою Египет от прелести свободися, евангельским твоим учением просвещь вся яко свет, столп церковный. Сего ради твою память чтуще светло празднуем, Марко богогласе: моли тобою благовестимаго Бога, да согрешений оставление подаст душам нашим.

(Научил се от върховния Петър, си станал Христов апостол и си възсиял като слънце над страните; одобрение на александрийците. Чрез тебе Египет се освободи от прелестта, от твоето Евангелско учение се просвети всичко, църковни стълпе. Затова светло празнуваме твоята памет, богогласни Марко, моли благовестения от тебе Бог да прости съгрешенията ни.)

Кондак, глас 2:

С высоты приим благодать Духа, риторская плетения разрушил еси Апостоле, и языки вся уловив Марко всеславне, твоему Владыце привел еси, божественное проповедав Евангелие.

(Приел благодатта на Светия Дух, си разрушил риторските хитрости, апостоле, и като си уловил народите, проповядвайки Божественото Евангелие, си ги привел към своя Владика, Марко всеславни.)

МОЛИТВА СВЯТОМУ АПОСТОЛУ И ЕВАНГЕЛИСТУ МАРКУ

О пресла́вный апо́столе и ева́нгели́сте Ма́рко, ду́шу за Христа́ преда́вый и кро́вию твое́ю па́жить Его́ удобри́вый! При́зри на на́с, ча́д Госпо́дних многогре́шных, все́х зде́ ны́не предстоя́щих и моля́щихся (имена), моли́твы и воздыха́ния сердца́ми сокруше́нными ны́не принося́щих.

Се́ бо беззако́ньми омрачи́хомся, и того́ ра́ди беда́ми, я́коже ту́чами, обложи́хомся, еле́а же до́браго жития́ обнища́хом зело́, и не возмо́жем проти́витися во́лком хи́щным, и́же расхища́ти насле́дие Бо́жие де́рзостно тща́тся.

О, всехва́льный апо́столе и ева́нгели́сте Ма́рко! Просвети́ на́с све́том Свята́го Ева́нгелия Госпо́дня, вразуми́ истреби́ти не́мощи на́ша, помоги́ не отлуча́тися от Го́спода Спа́са на́шего, да не разлучи́мся в коне́ц от любве́ Бо́жия, но кре́пким заступле́нием твои́м на́с защити́, да поми́лует Госпо́дь все́х на́с моли́тв твои́х ра́ди, да вразуми́т сло́вом Свои́м и рукописа́ние безме́рных грехо́в на́ших истреби́т, и да сподо́бит со все́ми святы́ми апо́столы во блаже́нном Ца́рствии воспева́ти Пресвяту́ю и Нераздели́льную Тро́ицу, Отца́ и Сы́на и Свята́го Ду́ха, и ны́не и при́сно и во ве́ки веко́в! Ами́нь.

ЧЕТИ-МИНЕИТЕ

buditeli.info © 2017